Κυριακή του παραλύτου († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 17 Μαΐου, 2019

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Πόσο τραγικὴ εἶναι ἡ σημερινὴ ἱστορία ἀπὸ τὴ ζωή τοῦ Χριστοῦ. Ἕνας ἄνθρωπος ἦταν παράλυτος γιὰ χρόνια. Βρισκόταν ξαπλωμένος σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπό τὴν πηγὴ τῆς θεραπείας του, κι ὅμως ὁ ἴδιος δὲν εἶχε τήν δύναμη νὰ καταδυθεῖ στὸ νερό τοῦ καθαρισμοῦ. Καὶ κανείς, μὰ κανείς δὲν βρέθηκε ὅλα αὐτά τά χρόνια νά τοῦ δείξει συμπόνια. Ἄλλοι ἔσπευδαν νὰ εἶναι πρῶτοι γιὰ νὰ θεραπευτοῦν. Ἄλλοι ποὺ συνδέονταν μαζί τους μὲ δεσμοὺς ἀγάπης ἤ φιλίας τοὺς βοηθοῦσαν γιὰ νὰ θεραπευτοῦν. Ἀλλά οὔτε ἕνας δὲν εἶχε ρίξει μιὰ ματιὰ σ' αὐτόν τὸν ἄνδρα ποὺ γιὰ χρόνια λαχταροῦσε τὴν θεραπεία καὶ δὲν ἦταν ἱκανός νὰ βρεῖ τὴ δύναμη νὰ θεραπευτεῖ.

Ἂν ὑπῆρχε ἔστω κι ἕνας, ἄν μόνο μιὰ καρδιὰ ἀνταποκρινόταν μὲ συμπόνια, αὐτός ὁ ἄνθρωπος θὰ ἦταν ὑγιὴς πολλά-πολλά χρόνια νωρίτερα. Καθὼς κανείς, οὔτε ἕνας δὲν βρέθηκε νά τοῦ δείξει συμπόνια, τὸ μόνο πού τοῦ ἀπέμεινε- θὰ ἔλεγα τὸ μόνο ποὺ εἶχε- καί τὸ λέω αὐτὸ μὲ μιὰ αἴσθηση τρόμου- ἦταν ἡ ἄμεση παρέμβαση τοῦ Θεοῦ.

Περιστοιχιζόμαστε ἀπό ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονται σὲ ἀνάγκη, δὲν εἶναι μόνο ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν κάποια παράλυση καὶ **χρειάζονται βοήθεια**. Ἀλλά τόσοι ἄλλοι ποὺ ἔχουν παραλύσει μέσα τους, καὶ ποὺ χρειάζονται νὰ συναντήσουν κάποιον νά τοὺς βοηθήσει. Ψυχικὰ παράλυτοι εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν τρομάξει ἀπό τὴν ζωή, γιατὶ ἦταν γι' αὐτούς ἀντικείμενο τρόμου ἀπὸ τότε ποὺ γεννήθηκαν: γονεῖς χωρὶς εὐαισθησία, ἄκαρδοι, βίαιο περιβάλλον. Πόσοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἤλπιζαν, ὅταν ἦταν ἀκόμα μικροί, ὅτι κάτι θὰ ὑπάρχει γι' αὐτούς στὴ ζωή. Ἀλλὰ ὄχι. Καμμιὰ συμπόνοια, καμμιὰ φιλία. Δέν ὑπῆρχε τίποτα. Κι ὅταν προσπάθησαν νὰ δεχθοῦν παρηγοριὰ καὶ στήριξη, δὲν ἔλαβαν κάτι. Κάθε φορά ποὺ πίστευαν ὅτι μποροῦσαν νὰ κάνουν κάτι τοὺς ἔλεγαν, «Μην προσπαθεῖς, δεν καταλαβαίνεις ὅτι εἶσαι ἀνίκανος γι’ αὐτό;» Καὶ ἔνοιωθαν ὅλο καὶ πιὸ μειονεκτικοί.

Πόσοι ἄνθρωποι ἦταν ἀνήμποροι νὰ ζήσουν, ἐπειδὴ ἦταν σωματικὰ ἀσθενεῖς, ὄχι ἐπαρκῶς δυνατοί. Ἀλλὰ βρέθηκε κάποιος νά τοὺς δώσει ἕνα χέρι βοηθείας; Βρῆκαν κάποιον νά τοὺς νοιώσει βαθειά, ὥστε νὰ βγεῖ ἀπο τὴν πορεία του γιά νὰ βοηθήσει; Καί πόσοι εἶναι τρομοκρατημένοι ἀπὸ τὴν ζωή τους και βιώνουν καταστάσεις βίας, φόβου, βαναυσότητας... Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ τοὺς εἶχαν πληγώσει, ἄν ὑπῆρχε

κάποιος νά σταθεῖ δίπλα τους καὶ νὰ μὴν τοὺς ἐγκαταλείψει.

Ἑπομένως, ὅλοι μας, ἔχουμε γύρω μας ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονται στὴν κατάσταση ποὺ βρισκόταν ὁ παραλυτικός. Ἂν ἐξετάσουμε τὸν ἑαυτό μας, θά δοῦμε ὅτι πολλοὶ ἀπό ἐμᾶς εἴμαστε ψυχικὰ παράλυτοι, ἀνίκανοι νὰ ἐκπληρώσουμε τὶς φιλοδοξίες τῶν ἀνθρώπων δίπλα μας· ἀνίκανοι γι’ αὐτὸ ποὺ λαχταροῦσαν νὰ εἶναι, ἀνίκανοι νὰ διακονήσουμε τοὺς ἄλλους μέ τὸν τρόπο ποὺ μιλάει ἡ καρδιά τους ἀνήμποροι νά κάνουμε ὁ,τιδήποτε γιὰ ὅ,τι προσδοκοῦσαν, γιατὶ ὁ φόβος, ἡ συντριβή ἔχει κυριαρχήσει στὴ ζωή τους.

Καί ὅλοι, **ὅλοι μας εἴμαστε ὑπεύθυνοι γιά τὸν καθένα**. Εἴμαστε ἀμοιβαῖα ὑπεύθυνοι ὁ ἕνας γιά τὸν ἄλλο· γιατί ἄν κοιτάξουμε δεξιὰ ἤ ἀριστερά μας, πόσα ξέρουμε γιά τοὺς ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονται δίπλα μας; **Ξέρουμε πόσο εἶναι συντετριμμένοι; Πόσο πόνο ἔχουν στὴν καρδιά τους;** Πόση ἀγωνία ὑπῆρξε στὴν ζωή τους; Πόσες χαμένες ἐλπίδες, πόσος φόβος κι ἀπόρριψη καὶ περιφρόνηση, ποὺ νά τοὺς ἔχουν κάνει νὰ περιφρονοῦν τοὺς ἑαυτούς τους, ἀνίκανους ἀκόμα καὶ γιὰ αὐτοσεβασμό- πόσο μᾶλλον νὰ ἔχουν τὸ κουράγιο νὰ κάνουν ἕνα βῆμα πρός τὴν θεραπεία, τὴν θεραπεία γιά τὴν ὁποία μιλᾶ τὸ εὐαγγέλιο σ' αὐτὸ τὸ εδάφιο;

Ἂς προβληματιστοῦμε. Ἂς κοιτάξουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο κι ἄς ἀναρρωτηθοῦμε: Πόση ἀδυναμία κρύβει ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος; Πόσος πόνος ἔχει συσσωρευτεῖ στὴν καρδιά του; Πόσος φόβος γιὰ τὴ ζωή – ποὺ ζωὴ εἶναι ὁ πλησίον μου, οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶναι ἡ ἴδια ἡ ζωή,- ἔχει κυριεύσει τήν ὕπαρξή μου;

Ἂς κοιτάξουμε τὸν ἄλλο μὲ κατανόηση, μὲ προσοχή. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἐκεῖ. Μπορεῖ νά θεραπεύσει, ναί. Ἀλλά **ἔχουμε εὐθύνη γιά τὸν ἄλλο ἄνθρωπο**, ὑπάρχουν τόσοι τρόποι μέ τοὺς ὁποίους μποροῦμε νά γίνουμε τά μάτια τοῦ Χριστοῦ ποὺ βλέπουν ὅσους ἔχουν ἀνάγκη, τ' αὐτιά Του ποὺ ἀκοῦν τὶς κραυγές, τὰ χέρια Του πού στηρίζουν καὶ θεραπεύουν ἤ ποὺ κάνουν δυνατή τὴ θεραπεία ἑνὸς ἀνθρώπου.

Ἂς κοιτάξουμε αὐτή τὴν παραβολὴ μὲ νέα ματιά· ὄχι μέ τὴν σκέψη ὅτι αὐτὸς ὁ ταλαίπωρος ἄνθρωπος, πρὶν δύο χιλιάδες χρόνια ἦταν τόσο τυχερός ποὺ ὁ Χριστὸς ἔτυχε νὰ βρίσκεται κοντά του, γιὰ νὰ κάνει τελικὰ αὐτὸ ποὺ θὰ εἶχε κάνει ὁ πλησίον. Ἂς κοιτάξουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο κι **ἄς ἔχουμε συμπόνια, ἐνεργὴ συμπόνια· ἐπίγνωση· ἀγάπη, ἄν μποροῦμε**. Καί τότε αὐτὴ ἡ παραβολή, δὲν θά μᾶς ἔχει μιλήσει καὶ δὲν θὰ ἔχει σχετιστεῖ μάταια με τὴ ζωή μας. Ἀμήν.

Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!

(Πηγή καί Ἀπόδοση Κειμένου: www.agiazoni.gr*)*